

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ko sem čital „Zvonček“, sem v njem tudi bral, kako Vam otroci radi pisma pišejo in jim Vi odgovarjate, zato sem se odločil, da Vam bom tudi jaz pisal. Spisal sem basen „Veverica in gad“, ki Vam jo tukaj jaz pošiljam in prosim, ako Vam ugaja, da bi jo priobčili.

Z odličnim spoštovanjem

Gusti Šabec,
učencem III. razreda v Idriji.

Odgovor:

Ljubi Gusti!

V dokaz, da mi Tvoja basen ugaja, jo priobčujem v svojem koticu. Glasi se:

Veverica in gad.

Bilo je lepega poletnega dne. Nič kaj vroče ni bilo. Gad se je grel na solncu. Kmalu je zaspal. Kar pade veverica na spečega gada. Gad se zbudi in skoči pokonci. A veverica vsa plašna hitro po deblu spleza. Gad obljubljuje maščevanje.

Bilo je nekega jesenskega dne. Veverici pade oreh z drevesa. Hitro skoči po deblu dol in ga hoče pobrati. A gad se splazi iz grma in jo piči. Veverica se je zgrudila mrtva na tla. Tako je bilo konec gadovega maščevanja. Iz tega razvidimo, da se moramo posebno gada in tudi vseh drugih strupenih kač varovati.

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz Vam pišem kratko pismec, in sicer povestico. Blagovolite jo natisniti v svoj kotichek.

S spoštovanjem

Angela Šabčeva,
učenka V. razr. ljud. šole v Idriji.

Odgovor:

Ljuba Angela!

Ustrezam tudi Tebi in objavljam poslano mi basen, ki se glasi:

Tulipan in vijolica.

Nekega dne je šla Anica na vrt. Anica je bila pridna deklica. Ogledavala je krasne cvetice in je prišla tudi do modre vijolice, ki je cvetela poleg male trobentice. Vijolica pa je zaklicala: „Anica! Poslušaj, kaj se je danes zjutraj zgodilo tukaj na vrtu.“ Anica je sedla na klopco, ki je bila poleg vijolice. Vijolica je nadalje pripovedovala: „Danes zjutraj, ko je sonce poslalo svoje prve žarke na zemljo, je že brenčala marljiva čebela in nabirala strdi. Prišla je do tulipana, ki se je oholo oziral okolo sebe. A tukaj ni dobila medu. Letela je dalje do mene in do moje sestrice trobentice. Obe sva ji odprli svoje čaše, in nabrala je mnogo strdi.“ Anico je poklicala mamica. Zamišljena je odšla z vrta.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Čitala sem v „Zvončku“, da Vam otroci pišejo. Tudi jaz Vam moram pisat, sem mislila. Jaz pojdem letos k sveti birni. Naznanilo sem lepo imela, samo v pisanju sem imela eno dvojko. Mi imamo mlade race, picke, mucike in zajčke. Jaz in tudi moja brata Dragec in Otakar imamo radi te živalce. Dragec hodi v V. razred Franc Jožefove šole. Ima pa isto naznanilo kot jaz. Otakar pa je majhen v 4. letu.

S spoštovanjem Vaša vdana

Danica Chloupkova v Ljutomeru.

Odgovor:

Ljuba Danica!

Prav si sklenila! Le piši mi še večkrat! — Glej, da popraviš red tudi v pisanju. V ta namen se pridno in vztrajno vadi v lepopisju — tudi doma. Pa res mora biti lepo pri Tebi doma, ko imate toliko ljubkih živalic. Ali se kaj z njimi igraš in jih pridno krmiš?

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem napisati kratko pismo. Jako rada prebiram Vaš kotiček. Jaz hodim v I. razr. 2. oddel. in sem stara 7 let in pol. Brat Sava bo zdaj 5 let star. Sestrica Nataša je bila v Idriji rojena in je sedaj stara eno leto. Ata mi je pravil, da sta si iskrena prijatelja. Rada bi Vas poznala. Pridite poleti k nam! Pri nas je zima jako dolga, poletje je krasno. Vedno vidim Mangart, Ponco, Mojstrovko in druge gore. Eno uro od nas je Izvir Save-Nadiže. Jako rada hodim z atom na naše gore. Na Višarjah sem bila trikrat. Z naše planine se vidijo tri koroška jezera in lepa Ziljska dolina. Poleti se hodim ladjat na prvo Klanjsko jezero. V šoli se učim rada, samo računstvo me muči. Gospa Zora pravi, da nič ne mislim. Prosim odgovora! Lep pozdrav!

Vida Župančičeva
v Ratečah na Gorenjskem.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Kako si prijazna, da me vabiš tja na lepo gorenjsko stran, kjer je zlita vas krasota slovenske zemlje v neopisno lepo sliko! Hvala ti za povabilo! Če bo mogoče, se ti odzovem, če pa ne bo mogoče, pa tudi ne bo zamere — kaj? — Hm, da nič ne misliš? Potem je seveda težko računati. Pa stori, kar hoče gospa Zora! Videla boš, da Ti pojde potem tudi računstvo izpod rok. Pozdravi očeta!

*

Cenjeni gosp. Doropoljski!

Jako sem se veselila novega leta, s katerim sem začela dobivati „Zvonček“. Najrajša pa prebiram Vaš kotiček. Ker Vam tudi moje starosti pišejo, sem se tudi jaz predznila. Hodim v II. razred. Učenje me veseli.

Moja ljuba mamica Vas pozna in pozdravlja. Kadar boste imeli kaj prostega časa, Vas povabim v naš prijazni trg Sodražico. Okolo naše doline se na holmcih prijazno blišče cerkvice: Nova Štifta — to je lepa in sloveča božja pot, na drugi strani pa Sv. Marka in kapelica na Sedlu. Moja sestra bi Vam tudi rada pisala, pa ne pozna še vseh črk.

Srčno Vas pozdravlja Vaša hvaležna

Stanka Fajdiga, učenka II. razreda v Sodražici

Odgovor:

Ljuba Stanka!

Tudi Ti me vabiš, da se nagledam lepote Tvojega rojstnega kraja. Hvala Ti lepa za prijaznost. A tudi Tebi ne morem oblubiti, ako se mi bo mogoče odzvati Tvojemu ljubemu povabilu. Hvaležen sem ti pa zanje,

ker mi je dokaz, kako dobrega srca so naše vrle slovenske deklice. Le povej svoji sestrici, da naj marljivo vežba svoje mlade prstke, potem se bo pa kaj hitro lahko oglasila v mojem kotičku! Hvala materi za pozdrav!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Komaj pričakamo Vašega preljubega mladinskega lista „Zvončka“, ki ga dobivamo v šoli. Gospod nadučitelj nam da vsako številko prebrati. Jako dober je naš nadučitelj, zares dober. Tudi novo gospodično učiteljico smo dobili sedaj v Rudnik in smo z njo zadovoljni.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Janez Martinec.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Poznam Tvojega gospoda nadučitelja in Ti popolnoma pritram, ko mi pišeš, da je dober. Da, Bog daj slovenski mladini samo takih plemenitih in požrtvovalnih učiteljev! Gotovo se gospodična učiteljica razveseli, ko zve, da ste z njo zadovoljni; vesel bi bil tudi jaz, ko bi zvedel, da je ona zadovoljna z vami. Ali je?

*

Častiti g. Doropoljski!

S prvo besedo Vas lepo pozdravljam. Hočem Vam napisati nekaj vrstic, ako bi hoteli deti v svoj kotiček. Čitam jako rada, najljubši mi je pa Vaš „Zvonček“. Stara sem 11 let. V šolo hodim 6. leto. Naša šola ima IV. razrede in eno paralelko. Jaz hodim v IV. razred II. oddelka. Ker pa dobivamo v šoli knjige, je med njimi tudi mnogo „Zvončkov“. Učim se rada. Učimo se tudi nemški jezik, ki me najbolj veseli. Poleg nemškega me veseli tudi zemljepis, zgodovina, branje in petje. Imam tudi eno sestro, ki se v šoli tudi pridno uči.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdana

Ana Krajčeva,
Dole pri Borovnici.

Odgovor:

Ljuba Ana!

Tudi jaz Te s prvo besedo svojega odgovora lepo pozdravljam, ker me veseli, da si se tudi Ti pridružila mojim sotrudnicam. — Praviš, da Te najbolj veseli nemški jezik. S tem pa gotovo nečeš reči, da bi se ne marala učiti slovenskega jezika. Koristno je, če zna človek več jezikov, saj pravi že pregovor: Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš! — A pred vsemi drugimi predmeti in jeziki Ti mora biti drag slovenski jezik. To je sladka Tvoja materina govorica, ki jo ljubimo in negujemo vsi iz vsega srca!

